

РЕШЕНИЕ

№ 1721

гр. София, 16.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 29.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7201** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.121, ал.1, т.3 във вр.с чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по искова молба на Л. К. Г. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], чрез адв.С., срещу Изпълнителна агенция "Военни клубове и военно-почивно дело", с която се иска присъждане на сума в размер на 8 850 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди вследствие незаконосъобразно издадената Заповед № ЧР-11-103/13.02.2018 г. на Изпълнителния директор на ИА "Военни клубове и военно-почивно дело", отменена по съдебен ред. Претендира се обезщетение за времето, когато е останала без работа, а именно от 13.02.2018 г. до 13.08.2018 г., ведно с лихвата от датата на завеждане на иска, както и разходите по делото. В с.з. ищцата не се явява, а процесуалният ѝ представител адв.С. поддържа предявения иск и моли Съда да го уважи. Претендира разноски.

Ответникът – ИА "Военни клубове и военно-почивно дело", е подал писмен отговор, с който оспорва иска и е заявил претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер. В с.з. чрез юк.С. ответникът оспорва иска и моли Съда да го отхвърли като неоснователен.

С. градска прокуратура чрез прокурор К. предлага искът да се отхвърли.

Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ищцата е заемала длъжността „финансов контролър“ в ИА "Военни клубове и

военно-почивно дело" (ВКВПД). От представените по делото доказателства се установява, че тя е била назначена с основна заплата 1 475 лв. за длъжността "финансов контролор" (л.40).

Със Заповед № ЧР-11-103/13.02.2018 г. на Изпълнителния директор на ИА ВКВПД, на основание чл.107, ал.2 ЗДСл е било прекратено служебното правоотношение на ищцата с ИА ВКВПД.

С Решение № 3662 от 01.06.2018 г. по адм.дело № 2380/2018 г. по описа на АССГ (л.23), е отменена Заповед № ЧР-11-103/13.02.2018 г. на Изпълнителния директор на ИА ВКВПД. Съдебният акт е влязъл в сила на 27.02.2019 г., когато е оставен в сила с Решение № 2905 от 27.02.2019 г. по адм.дело № 9633/2018 г. по описа на ВАС (л.18).

От Удостоверение изх.№ [ЕГН]-1/18.01.2021 г., издадено от НОИ (л.53), се установява, че ищцата за периода от м.февруари 2018 г. до м.януари 2019 г. е получавала обезщетение за безработица в общ размер 9 530,96 лв. С Разпореждане № 214-00-2241-3/11.01.2019 г. (л.54) на Ръководителя на осигуряването за безработица е прекратено отпуснатото на ищцата парично обезщетение за безработица, считано от 08.01.2019 г. поради започване на работа в Държавната комисия по сигурността на информацията.

От приетото заключение на съдебно-икономическата експертиза, изготвено от вещото лице К. К., се установява, че основното възнаграждение за длъжността, която е заемала ищцата, е в размер на 1 475 лв. За посочения период от 13.02.2018 г. до 13.08.2018 г. общият размер е изчислен на 8 850 лв. Индексиране на заплатата за длъжността е извършено на 01.01.2019 г. и съобразно него възнаграждението възлиза на 2 177 лв.

Съдът кредитира експертното заключение като компетентно изготвено и даващо отговор на поставените задачи. Същото е мотивирано, съответства на събраните доказателства и следва да се приеме и за обосновано, предвид подробно изложената от вещото лице аргументация, послужила за формиране на експертните изводи.

По делото бяха представени документите, които е използвало вещото лице за изготвяне на заключението извън кориците на делото (л.76).

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата претенция е процесуално допустима като подадена от лице с активна процесуална легитимация, което твърди, че е претърпяло имуществени вреди, причинени от отменен незаконосъобразен административен акт, обуславящо допустимостта на иска. Искът е насочен против надлежно лице, доколкото според чл.3 от Устройствения правилник на ИА "Военни клубове и военно-почивно дело", агенцията е юридическо лице със седалище в С., [улица].

Предявеният иск е с правно основание чл.104, ал.1 във вр.с чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл. Разпоредбата на чл.104, ал.1 от закона предвижда, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа

в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В конкретния случай е безспорно, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е отменена с влязло в сила съдебно решение.

Втората предпоставка за уважаване на иска по чл.104, ал.1 ЗДСл е ищецът да е останал без работа вследствие на незаконното уволнение. Това обстоятелство е доказано за целия исков период както, доколкото в периода от 13.02.2018 г. до 13.08.2018 г. ищцата не е имала сключен трудов договор с работодател и не е започвала работа по служебно правоотношение.

За исковия период ищцата е получила обезщетение за безработица. Това обезщетение обаче не е възнаграждение по смисъла на чл.104, ал.1 ЗДСл и не може да се извърши прихващане със сумите, изплатени от НОИ на основание чл.54б, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване. Обезщетението за безработица се получава по реда и при условията, предвидени в чл.54б и сл. КСО и цели подпомагане на осигурените работници и служители за определен период след оставане без работа. Обезщетението по чл.104, ал.1 ЗДСл се дължи при условие, че служебното правоотношение е прекратено незаконосъобразно и целта му е да се обезщетят вредите, които незаконно уволненият служител понася за това, че е бил лишен от възможността да полага труд по служебното правоотношение, освен това обезщетението по чл.54б, ал.1 КСО не се изплаща от работодателя. Наред с това, съгласно разпоредбата на чл.54е, ал.2 във вр.с ал.1 КСО в 7-дневен срок от изплащане на обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл осигурителят е длъжен да представи копия от съдебното решение и платежните документи в съответното ТП на НОИ, като изплатените парични обезщетения за безработица се възстановяват от лицата, чието уволнение е отменено като незаконно, за периода на полученото обезщетение. В разпоредбата на чл.54е, ал.3 КСО е предвиден и редът за принудително събиране на обезщетението за безработица по ДОПК. Следователно самата норма предполага първо обезщетението по реда на чл.104, ал.1 ЗДСл не само да е присъдено, но и изплатено, и едва тогава възниква основанието за връщане на обезщетението за безработица било по инициатива на лицето или по принудителен път.

Съдът намира, че исковата претенция попада в първата хипотеза на чл.104, ал.1 ЗДСл, а именно, че ищцата има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

Размерът на обезщетението следва да се определи по размера на основната заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването на държавния служител да заеме службата. В случая този размер възлиза на 1 475 лева и за исковия период от 6 месеца е 8 850 лв. Не води до различен извод констатираното от съдебния експерт индексирание на заплатата за длъжността, извършено на 01.01.2019 г., възлизащо на 2 177 лв., доколкото ищецът не е направил увеличение на иска, с каквато възможност разполагаше по чл.214, ал.1, изр.трето от Гражданския процесуален кодекс.

След като по изложените по-горе съображения Съдът прие за основателен и доказан основния иск за заплащане на главницата от 8 850 лв., следва да се произнесе и по иска за заплащане на лихвата, която се претендира от датата на завеждане на исковата

молба. Искът за заплащане на законната лихва върху главницата е акцесорен, като съгласно т.4 от ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, когато се претендират вреди от незаконни актове на администрацията, вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконният административен акт. В настоящия случай обаче обезщетението се претендира от датата на завеждане на исковата молба. Ето защо акцесорната претенция за законна лихва върху главницата следва да се уважи от 28.07.2020 г., т.е. от датата, на която е заведена исковата молба.

Предвид гореизложеното исковата претенция следва да бъде уважена като основателна и доказана за сумата в размер на 8 850 лв., като върху тази сума следва да се присъди заплащане на претендираната законна лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Изходът на спора определя като основателна заявената от ищеца претенция за заплащане на разноски по делото. В полза на ищеца следва да се възстановят направените в процеса разноски, които са доказани в общ размер на сумата от 760 лв., от които 500 лв. заплатен адвокатски хонорар по договор за правна защита и съдействие сер.ВТ2019, № 465/23.07.2020 г. (л.6); и 260 лв. заплатен депозит за СИЕ (л.61).

Като констатира, че по делото не е внесена държавна такса за образуването му, Съдът намира, че следва да осъди ищеца да заплати такава в размер на 10 лв.

Така мотивиран и на основание чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Военни клубове и военно-почивно дело" към Министерството на отбраната да заплати на Л. К. Г. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], сумата 8 850 лв. (осем хиляди осемстотин и петдесет лева), представляваща обезщетение по чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител за времето от 13.02.2018 г. до 13.08.2018 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 28.07.2020 г., до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Военни клубове и военно-почивно дело" към Министерството на отбраната да заплати на Л. К. Г. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 760 лв. (седемстотин и шестдесет лева).

ОСЪЖДА на Л. К. Г. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати по сметката на Административен съд-София град държавна такса в размер на 10 лв. (десет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или касационен протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: